

عنوان مقاله:

تاثیر پسروری آب دریاچه ارومیه بر اجتماعات میگوی آب شور (آرتمیا)

محل انتشار:

مجله بوم شناسی منابع آبی، دوره 4، شماره 2 (سال: 1399)

تعداد صفحات اصل مقاله: 8

نویسندگان:

فریدون محبی - استادیار مرکز تحقیقات آرتمیای کشور، موسسه تحقیقات علوم شیلاتی کشور، ارومیه، ایران

اسد عباسپور - مرکز تحقیقات آرتمیای کشور، موسسه تحقیقات علوم شیلاتی کشور، سازمان تحقیقات، آموزش و ترویج کشاورزی، ارومیه، ایران

مسعود صیدگر - مرکز تحقیقات آرتمیای کشور، موسسه تحقیقات علوم شیلاتی کشور، سازمان تحقیقات، آموزش و ترویج کشاورزی، ارومیه، ایران

خلاصه مقاله:

دریاچه ارومیه دومین دریاچه بسیار شور در جهان با مساحتی حدود ۵۰۰۰ کیلومترمربع در زمان پرآبی است. باین وجود طی دو دهه گذشته، ترکیبی از تغییرات آب و هوایی و مصرف شدید آب باعث کاهش ورود آب به این دریاچه بسته شده است. در نتیجه سطح دریاچه از ۵۵۰۰ کیلومترمربع در سال ۱۹۹۵ به حدود ۱۶۶۱ کیلومترمربع در نوامبر سال ۲۰۱۸ کاهش یافته است. کاهش سطح آب تراکم آرتمیا را به علت افزایش شوری و کاهش ورود مواد غذایی در دریاچه ارومیه کاهش داده است. میگوی آب شور جنس آرتمیا ماکرو زئوپلانکتون غالب در بسیاری از محیط های بسیار شور است. به طور کلی، نتایج این مطالعه نشان می دهد که دما و شوری آب به عنوان تاثیرگذارترین پارامترها بر میزان تراکم و ترکیب جمعیتی آرتمیا می باشند. بحران اکولوژیکی دریاچه ارومیه تاثیر معنی داری روی ساختار ژنتیکی آرتمیا اورمیا نا گذاشته است که در نهایت می تواند بقای این سخت پوست را در معرض خطر قرار دهد. با توجه به ارزش بالایی آرتمیا و سیست آن در آبرزی پروری می توان گفت که کاهش سطح آب دریاچه ارومیه تاثیر اقتصادی-اجتماعی شدیدی بر منطقه و به ویژه ساکنان اطراف دریاچه گذاشته است.

کلمات کلیدی:

آرتمیا، تراکم، دریاچه ارومیه، رشد، میگوی آب شور

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1862606>

